Ήρθε όντως η ώρα του ΟΧΙ. Αλλά, για ποιο ΟΧΙ; (Φώτης Μιχαήλ, ιατρός)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 4 Ιουλίου, 2015

Τα νοικοκυριά
των παππούδων μας δεν ξέρανε από δανειστές. Οι οικογένειές τους πορεύονταν με τα λίγα και το χρέος το θεωρούσανε μεγάλη κατάρα.

Εμείς,
όμως, οι απόγονοί τους, περιφρονήσαμε την βασική τους λογιστική αρχή, που έλεγε, βγάζω δέκα-βάζω τα δύο στην άκρη, και κλείσαμε με νόημα το μάτι στους δανειστές, που μας περίμεναν ολοπρόθυμοι έξω από την πόρτα.

Έτσι,
οι δανειστές -επειδή τα λεφτά που βγαίνουν χωρίς ιδρώτα, εύκολα σκορπίζονται- κατέληξαν να γίνουν η προέκταση του παραμορφωμένου μας πλέον εαυτού.

Επί χρόνια ολόκληρα
εκείνοι έδιναν κι εμείς ξοδεύαμε. Τα δάνεια πολύ γρήγορα μετατράπηκαν σε ναρκωτικό. Ψυχή τε και σώματι, μέσα σε λίγα χρόνια, παραδοθήκαμε οικειοθελώς στα
χέρια των παμπόνηρων ’’χορηγών’’ των δόσεων.

Είναι
αλήθεια,
ότι με τα δανεικά η ’’επιδερμίδα’’ και η ’’χτενισιά’’ μας ομόρφαιναν. Χαλάσαμε, όμως, τα ’’στεφανιαία’’ μας και αυξήσαμε τα ’’εμφράγματα’’ και τα ’’εγκεφαλικά’’.

Με
τα δανεικά παχύναμε το κορμί μας, αλλά την ψυχή μας την καταντήσαμε κουρέλι ισχνό και βρώμικο.

Με
τα δανεικά βάλαμε στην ζωή μας τα γκρίκλις, τον Σουλεϊμάν και τις πολύχρωμες παρελάσεις και πετάξαμε στο καλάθι των αχρήστων την γλώσσα των πατέρων μας, τους Ήρωες και τους Αγίους μας.

Με
τα
δανεικά φάγαμε όλοι μας καλά και μερικοί από το πραιτώριο ακόμα καλύτερα, αλλά τελικά αποδείχθηκε, ότι φάγαμε τις ίδιες μας τις σάρκες.

Πάντως,
ότι και να έγινε, τα δανεικά κάποτε έπρεπε να επιστραφούν. Και την επιστροφή δεν την κάνει, ως γνωστόν, το πραιτώριο. Την κάνουμε εμείς, ο απλός λαός.

Μεγάλο
ζόρι
η επιστροφή των δανεικών, όταν μάλιστα ο δανειστής είναι εκείνος που εκπαίδευσε τα μπουλούκια του Κεμάλ, που εμπνεύσθηκε Άουσβιτς και Νταχάου, που επέβαλε την πείνα του ’41, που βομβάρδισε ανελέητα την Ορθόδοξη Σερβία κ.ο.κ.

Ο δανειστής μας

δεν είναι αδελφός, για να έχει σπλάχνα ελέους. **Είναι εταίρος -όπως και ο Ιούδας…**- γι’ αυτό και διαθέτει μονάχα
εγκέφαλο. Εγκέφαλο της προδοσίας και των αργυρίων, φτιαγμένον από το ίδιο σκληρό
ατσάλι, που φτιάχνει και τα θεοσκότεινα θησαυροφυλάκιά του.

Έτσι,
αυτό, που ζητάει πλέον από εμάς, δεν είναι απλά η εξόφληση των δανείων. Είναι ο εξευτελισμός μας, ο διεθνής διασυρμός μας και τελικά η άνευ όρων υποταγή μας στα απάνθρωπα και αντίχριστα θελήματά του.

Αλήθεια, τι σχέση μπορεί να έχει ένας Ρωμηός με τέτοιους εταίρους;

Τι
δουλειά έχουμε εμείς, οι απόγονοι του πατρο-Κοσμά και του Μακρυγιάννη, στην ίδια παρέα με τα εγγόνια του αλάθητου και του Νίτσε;

Μέχρι
πότε η ιερή Μήτρα της Δημοκρατίας θα συνεχίσει να μολύνεται από τα μικρόβια του δυτικού πολιτικού αποστήματος;

Μέχρι
πότε το συναμφότερον του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά θα ανακατεύεται υβριστικά στην ίδια ‘’κολυμβήθρα’’ με τον πουριτανισμό των Φράγκων;

Μέχρι
πότε θα θυσιάζουμε το ανυπέρβλητο πνεύμα των Ελληνικών Κοινοτήτων στον βωμό του
πολιτικού και κοινωνικού αμοραλισμού της Εσπερίας;

Μέχρι
πότε θα συνεχίσουμε, να περιφρονούμε την Αλήθεια εν ονόματι μιας δήθεν αγάπης, εντελώς ξένης προς το Πνεύμα των Αγίων μας Πατέρων;

Καλά,
τυφλωθήκαμε τόσο πολύ από τις δόσεις του ’’ναρκωτικού’’, ώστε να μην βλέπουμε το κακό, που πάθαμε, αλλά ούτε και να υποπτευόμαστε εκείνο, που μας ετοιμάζουν;

Αδέλφια μου, ήρθε όντως η ώρα του ΟΧΙ. Αλλά, για ποιο ΟΧΙ;

Αν
πρόκειται για ΟΧΙ στον αφελληνισμό και τον εκλατινισμό μας, τότε βρισκόμαστε μάλλον σε καλό δρόμο.

Αν
πρόκειται
για ΟΧΙ στην διαστροφή και την κατρακύλα του ήθους, τότε σίγουρα κάτι καλό ανατέλλει.

Αν
πρόκειται για ΟΧΙ στην υποδούλωση και την υποταγή μας στα αφεντικά των Βρυξελών
και του Βατικανού, τότε μάλλον έχει ξυπνήσει μέσα μας το Ρωμαίικο το Αληθινό.

Αλλά,
πού τέτοιες ευλογίες;

Προς
το παρόν, το διακύβευμα–πάντοτε και εν παντί τιμήματι εντός του πλαισίου της ΕΕ και της ευρωζώνης, κατά τους ιθύνοντες- φαίνεται πως είναι μονάχα η καλοπέρασή μας, οι καταθέσεις μας και ο εαυτούλης μας.

Για
αντίσταση στην πολιτισμική μας καταβαράθρωση, στην πολιτική μας οπισθοδρόμηση, στον δημογραφικό μας αφανισμό και στην πνευματική μας διολίσθηση, που μας έρχονται και μας επιβάλλονται από την Δύση, δεν μιλάει σχεδόν κανένας!!!

Υπεύθυνοι
και
Λαός δείχνουμε σαν να ψάχνουμε απεγνωσμένα για έξοδο κινδύνου σε ένα ’’υπό κατάρρευση οικοδόμημα’’, που, πριν ακόμα αρχίσουμε την αναζήτηση της εξόδου σωτηρίας, ορκιζόμαστε να μην το εγκαταλείψουμε ποτέ!!!

Αυτό κι αν δεν είναι τραγικό.

Αδέλφια μου,

το
δίλλημα ΝΑΙ ή ΟΧΙ, έτσι όπως τίθεται -χωρίς, δηλαδή,
προηγουμένως να πετάξουμε από πάνω μας τα δεσμά της νέας Φραγκοκρατίας-**είναι εντελώς ψευδές και το δημοψήφισμα**
μοιραία ατελέσφορο.

Διότι απλούστατα στην κοιτίδα της
Δημοκρατίας δεν εννοείται δημοψήφισμα με το πιστόλι στον κρόταφο και την θηλιά περασμένη στον λαιμό.

Τι νόημα
έχει, να ψηφίζουμε για την ακύρωση του παραλογισμού των εταίρων, όταν αυτό το κάνουμε κάτω από την στέγη των δικών τους επιρροών, δίνοντας ταυτόχρονα και όρκους
αιώνιας υποταγής στα προστάγματά τους;

Αδέλφια μου,

Το
Πνεύμα της Ρωμηοσύνης δεν μετριέται ούτε με την χρηματιστηριακή
ισχύ του ευρώ ούτε με την ’’σιγουριά’’ των ’’φράγκικων φυλακών’’.

Εάν
συνεχίσουμε
να βάζουμε στην ζωή μας τέτοιες προτεραιότητες, που έρπουν και μυρίζουν χωματίλα από μακριά, πώς είναι δυνατόν να ξεπεράσουμε την κρίση και να ξαναμπούμε στον δρόμο της προκοπής και της προόδου; Πώς είναι δυνατόν να ελκύσουμε
την Μακροθυμία και το Έλεος του Θεού;